

نادات

”مسعود گدل“ نام

کہ

اظہر مسعود شاہ میر مسعود کو نا پ

منی پر شکیں با سانی تو ان

تپکیں ارواہ و تاہیر انت

المیں نیکی

پہلے وتی جوہری صفتاں وت درء کنت۔ آئی ءوش رنگی ءوشبونی گلنر ووش
ء تر پیں زبان محتاج نہ انت۔ جبر سنگین تر سما وهد ء بیت وحد۔ پل ء بابت ء
یک انجپیں مردے ء میار پر ینک بہ بیت کہ آنہ ایوک ء کلر بلاغینڈ انت بلکہ بوہ
چنگ ء قدرت ء چہ ہم زہر انت۔

من کہ نہ ء بلوچی ء زباں ءیکہ بلوچی شاعری ء نازکی ء مرزاں پوہ
باں، منا اگاں گشگ بہ بیت کہ من منظور بمل ء شاعری ء بابت ء چیزے نوشتہ بہ
کناں، گڑاے نہ ایوکا پے من یک سراں زوری یے بملیں بمل ء جند ء آئی ء شاعری ء
سر ء ہم مز نہیں کیشی یے بیت، بمل ء شاعری سما حدے ء کہ من ونگ ء در برگ
ء کوشت کنگ، ایسی ء بابت ء اگاں وتی ہیال ء در شان۔ کناں ہم کیشی یے۔
پیشکہ اگاں چہ اے وحد ء منظور ء شاعری ء بابت ء سرجم ء دلمیں جبر کنگ
Premature بزاں وحد ء چہ پیسر انت، بمل پد اہم منی ہیال ء دووا تک ء

باسک

بیت۔ پے بلوچی، ہون بلو اکت، ہونہ وکی

گنجائش است۔

مزین شاعری ء سرپد بوہگ ء مزین رژن ء جہلا نکس بسیرت پکار
انت، چچی ء کہ مزین شاعری جزوی، ناسرجم محمد و نہ انت، جسے پیما آئی ء معنا
بزانت ہم محمد و نہ انت، جسے سب انت کہ مزین شاعری ء بابت ء گپ گنگ سما،
شامیاشی ڈولیں سچ مہ زانتے ء کار نہ انت۔

ادء مزین شاعری ء بابت ء اشارہ گنگ بے مقصد نہ انت۔ منظور بسمل ء
شاعری ء من گو سنگس چنت سالوں چہ وحد پہ وحد وانگا سماں ء ہر وحد۔ کہ من
آئی ء شعراں واناں نہ نہ زاناں چچی ء دل ء چہ حیا لے سرکش ایت کہ بلو چچی لڑ ایک
ء یک دگہ مزین شاعر۔ ودی بوہگ ء عمل ء چہ ٹو زان انت ء اے حیاں بے
من ء اچنائیں حیاں نہ انت، چچی ء کہ ویش زبان ء ہمرائی ء صفائی ء فخری عناصر
کہ مزین شاعری ء جوہر انت، آہل ء شاعری ء تہا چہ انی ء گنگ آہگ ء
انت۔ اے وحد ء ہم کسے بسمل ء شعراں نہ ء سرسری وانیت ء نہ آحاں ڈالپار کت،
چچی ء کہ بسمل وتی کساں سالی ء ابید ہم یک اہمیں شاعر۔ ء پیشہ من توری بہ
کشاں یا مہ کشاں بل وتی جوہری و شنگی ء و شبوئی ء وت درء ء نواتا لان کت۔ اے
یک قدرتی عملے ء عمل ء کس ہم داشت نہ کت۔ منے دور ء یک مزین المیہ
یے ایش انت کہ یک بیگے ء منے کیشتر شاعر ء ادیب وار ء بے وسیلہ انت ء وتی
کتاباں وت چاپ کت نہ کن انت ء دومی بیگ ء انجیں جب انجیں کتاب چاپ
بوہگ ء انت کہ کس نہ زانت کہ آحاں چاپ کنگ ء آٹرا چاری۔ بے چوک

ہمے کتابانی و اہمائی در ء وسیلہ دار انت، ء پیشہ ہر چچی دل اش گش ایت چاپ کن
انت۔

دیر انت منی و اہگ بوہگ کہ بسمل ء شعر کتابی در ء شہم ء یک جاہ ء لڑ انکی
مڈی ء بہر۔ جوڑ بہ بنت۔ اے ردء من یک دور ء بسمل ء پر مانگ ہم کہ آکوں
بحرین ء سکتاں تماں بے گپت تنگہ کتاب ء چاپ بوہگ ء در ء تچ بہ بیت، بے
زاناں اے شرین کتاب ء چاپ بحرین ء سکتاں بہت ء نہ ات کہ بسمل ء آحاں ء
میار نہ پڑ بنت ء ڈول وحد ء بسمل ء من ء اے حال دات کہ آئی ء چند ء
ورنائیں سکتاں کتاب ء چاپگ ء اگدہ زرنگ ء من سک بازوش بیتاں۔ وں پہ
اے حاتر ء کہ مزن وار۔ ء رند یک انجیں شاعر۔ ء شعرانی اولی دپتر چاپ
بوہگ ء انت کہ آمنے آویکیں دور ء مزین شاعرانی سرپ ء یک شرفداریں
جا صے ء حد اہد انت۔

من کوں دل ء جہلا کلیاں بسمل ء سما ورنائیں سکتاں مبارکباد دیاں کہ
آحاں ہست ء ٹیکمی کرن ء اے بیگی روچاں "آپ رنگ" ء در ء شہم ء بلو چچی
لڑ ایک ء ایک اہلیں بیگی یے بکشات۔

سبز ء ابدمان بہ باہنت بلو چچی ء بلو چستان شالا!

محمد بیگ بسمل

۲۰۰۰-۱۳۱

کراچی

آپ رنگ

رنگ ہستی و دوزخشی درانگہ زری انت۔ آگن و اب بے رنگ بنت ت دزین
 نو پاہو و سادیکیں بے رنگی و بینا کی ہمیں انت۔ گروک گائیں وحدہ آسری دم
 اوں رنگینی گام چوٹ و تہا در کیت۔ سستا دیدہ سہ تہر گیشین ایت۔ شرنگی ہستی و
 صف انت، چہ بنی آدم و ارزش و پیش۔ بے رنگی زندمان و واگ دستانی بے کردی
 انت و بدرنگی شول کشیں بے کردی و دروہیں ساقبت۔ ازم دانکہ زندمان و
 ساہگ انت، بل و ہدے کوں زندمان و ہوار کپ ایت عبادت جوڑ ہیت۔

”آپ رنگ“ و شاعری مونگے پہ مارتی ندرگانی شرنگیاں۔ گھلگ یے
 کوں دیدہ بے رنگیں دامن و ہتر سے چہ بدرنگی و تو مء کہ جو زگانی زمین و پتگ۔
 شاعری زندمان و دل و پاہرزش شارنگک بنت۔ ”آپ رنگ“ و شعر
 انی تہا زندمان و کو ہسار کوں زیر و کپاس و انچو ہمد اپ انت، گو شگ کپ ایت
 کہ زندگ بوہگ و شعر گوہگ و تہا ہمچو باز تپاوت است کہ سچ تپاوت نیست۔

کسانی و من فقیر۔ و دانگ چنکے آپ

ہامناں کہوتی سن و ساہگ و اباں

کسانی نو پیری، نیکی نو بدی، مز و عوض، فقیری نو بادشاہی، آپ نو تن،
 ساہگ نو روح و اب و آگاہی۔ اے دریں لڑاں ہے شعر و پھد و پھد شعر و
 زندمان و تپاوت و گیشینگ و جہد و بکن۔ ہر۔ ہر۔ منا انچو تا کپ ایت کہ

منظور و شاعری ہر شکلیں دیوالے و ہد امرزی اس ساہگے و فاتحہ انت۔

منظور و تی اہد و آدینک و ٹکلی و حال و سر پید انت، ہمیشہ پزہنگ و
 گلگک و نہ کنت، چنگ و ہنو ارگ و حاجت و داریت، دانکہ تاوان بارمہ بیت ہما
 خیال کہ دزوشے و واہند انت، چہ بالاد۔ و پیداک انت و ادہ خیال خوبیل و سر
 چوڑانی ہمد پیوت ہمانا زرکیاں
 دزجنت کہ تہنا یک تھیں شاعرے و میراث انت۔

تی خیال چونا زرکین پیل و سر چوڑ و

من شیشکے آس منی لکراں چن خنزار

جاگے یکے ندرگے انچو نقش ہیت کہ آم چو بنی آدم و بستارے و واہند
 بیت و منے سیالہ رانی گیا بان و پوت جاگے و شو باز و ام کنت، پو درورائے شعر
 و پچار:

تو چو نہیں دوستے، ہمساہے دے در دوارے

تی پیو گاہ و در چک و ساہگ و ہم پہ من کنگ پو

اد و پیو گاہ، در چک، ساہگ و کنگک کوں و تی نازر کیانی چاگرد و علامت
 و گینگی و نہ سگ انت بے و تی بزانت و شاہگانی و درگت و چہ شین و گامے دیم و
 روئت نو ہدے۔ اے پیو گاہ و در چک و ساہگ و ما کوں اولی مصر و یکجاہ کنیں
 نو چاریں گڑ اول گش ایت کہ ”ہر انت نہ انت“ بلکیں ہے ساہگ کہ پیو گاہ
 در چک و گو شگ بوٹگ، ام انچیں کردے و شوہد ارانت کہ بنی آدم یے بوت کنت

نہ انجیں آدم ذاتے کہ کوں سے مارشقی سہمراں سیالداری بہ کت۔

دیرنی کنگلیں دورے دریں شریانی ما زمان آئی و رفتارنت۔ اے دورے
ہے یکیں نیکی کہ آئی و کوں وت انگلیں بازیں ردی ہر ایان و گدگورے دانگ
بازیں جا کہاں لڑا تک و دور گندیں پتاں اوں ہے موجریں ردیان و چارگ
در گجگ و جہد نہ تنگ۔

ہے کوہن غونوک و نیکی غودی و رہیدگی پھدراں اے شعر چارگ کر زنت۔

چہ نیام و حاک بہ شریکت شری بہ بیت گدگ
نہ نجزیت چہوتی جاہ و دو گام ڈر چک و وفا

نہ تکہ چا کرے پ ما کہ مرید بہ نہیں
ہا کہ مے دل و بوگ نہ لو تک کس و

منظور بسمل و شاعری و رنگ بلوچ و دومان و زمین و باطن و قرنائی
حساب و تچک انت، بلے و ہد و تیر دستان و چہ ساہگ و کیش آس پکار انت ہوتا ک
نہ شاہ اوشیں دیدگانی دل یکیں بر جاہ انت۔ پر چا کہ رو تکانی ندرگ کوں باطن و
دیدگاں بیت۔

زندگی کشت و کشاری و گوزیت

یک کپو تے پخت جو بان و منی

من غو حنی غولون انت پہ رنگ یک نہ نہیں
تئی چوڑ چوڑ کلنر منی تلب چکاس

زندگی در چک و مثال و انت نہ رچج ایت تا کان
اشک و نیون و کئے و آس پہ آپ و آورت

در یکتے راستیں کش و بوتیں منی سنگیں دل
نود و آثر اپ و نہ ات پیل بہار و گمیرت

شپاں چناں کوں و تی دیدگانی گمرازاں
ہے حساب و کناں کم دل و گم ہورواں

پہ زردیں رولہ و پے سہریں بام و تعلقا سیت دائم

گشے چور گیزار و انت منی بے آسہریں شاعر

غزل و تہا معنویت و شو باز ہا کردانت کہ آئی و غزل و راواں روج و
مروچی زندگ دانگ، ہر لہز زندمان و یک نہ یک در انکیزی توارت، بلے غزل
شاعری و ہا تہر انت کہ ایشی و تہا باز جاگہ و لہز و بستار چہ توار و گوزیت و دور و شم و
جاگہ و کپیت۔ چہ بندات و بگرداں مرچی ہر شریں غزل و تہا اے صفت است،

ادب بس چیز۔ درو چہ ”آپ رنگ“ غزلاں:

دل منی حائلگیں شائستگی گھٹے کہ درتنگ
کوش ہمراہی، گردیت زبا دمال، تب

ہر کمپوگ، شمع، کنگلیں نا صے در کعبیت
کس ایرہت، نہ کنت بند کپا تانی تھا

اے وہاں زبیر، کوں گوں کاں گوی کنت
بگندے نیست بدی یے منی دل، پے من

ہر کس دل، کہ دنت ترا ہوش، گار کنت
ہر کس کہ ایر گوات، گوزیت تئی نشان بیت

”آپ رنگ“، شعرانی مستز میں صفت ایش انت کہ اے چہ نہ پیر
گوہگ نہ بوگ انت مئے نوگیں شاعری، تھا Craftsmanship ہے
رنگ، کہ بوگ، انت منظور، چہ۔ نادر ای، ونا پیر، رنگ۔ خیال، نازر کیں
تہنائی، بگرداں لہرائی، رنگیں اندی، ہر دو تینانی سرچنگ منظور، باطن
انت۔ ”آپ رنگ“، و انگ، و ہداں باز جاہاں عطا شاد گیر کعبیت، عطا، کردیہ

بلوچی شاعری، انچو مزن انت کہ چہ مروچی، بازیں و ہداں گیر آرگ کرزیت۔
عطا، بستار پے بلوچی شاعری، چو ہما در گہاں انت کہ آہانی در، حاکاں مردم پے حیرت
برکت، عطا، و تئی گور، ایر کعبت، مستیں دور، بیچ شاعر چہ۔ برکت واریں
اثر اتاں بے بہر نہ انت۔ منظور، شاعری، تھا ام ہر۔ ہر۔ عطا، اثرات گندگ
کابنت، بے زبان منظور، چندرگ انت، مارشت یے ہم گستا انت۔

اے کتاب، چندے رنداں وانگ، پداوں من زاناں کہ ایشی، تھا
چینکس غزل، چنت نظم انت۔ منی دل، ات کہ شماراں بکناں بے شعرانی اندری
زیبائی، مناسر بری ندرگ، انچو موہ نہ دات۔

بلوچی، مستیں شاعرانی تھا ہما شاعر کہ پے بلوچی شاعری، آتنگ،
راہے کیشین انت، آہانی لوسک کسان انت، منظور، بے لڑ، تھا یک شریں
جاگے، و ابند انت۔ مستیں دور، نظم، تھا تجربت، شو باز، بازیں شریں میل
اتنگ، چہ ہاں مئے نوگیں نظم، سر بری رنگ، گیشتر زرنگ، ہاٹنی صورت، کمتر اثر
مند بوگ، بے ”آپ رنگ“، انھمانی وانگ، رند منی، اگملگ، بالاد کستر
بوگ۔ چہ پے بلوچی زبان، ایشی، دیر وئی۔

منظور، انھمانی تھا ہنا یک، دو جا گہاں پیر پشیتیں جو زگانی درانگازی انچو
بوگ کہ ساکپ امیت، اود، منظور، اندر، شاعر دوراوشتا نگ، کو شدارگ، انت۔
نازیک، بلوچی شاعری، انچیں تہرے کہ انوں شعری صورت، تھا ایشی
و نام پشت کپتنگ۔ انوں کہ نازیک، و نام، ہرچی مئے گوشاں گپ امیت آہل،

موسیک و نازینگی تہر انت، بلے نازینک بلوچی شاعری و تہا ام یک مزینیں
بستارے و و بند بوٹگ تہا تہر و چوندیم بوٹگ و سبب و تہر و سر بری
درو شے و نہ بوٹگ انت۔ بزاں چونوزل نظم معری، آزات نظم تہا۔ دگہ تہرانی پیچ
و ایشی و راظاہری گونا نہ رنگ۔ اے تہر و کوناب یا بیت و تو امیں عنصر باطنی
انت۔ اے تہر کون و تی بزا انت، لہرانی رد و بند و موز و چار و رنگاں نشان بیت۔

”آپ رنگ“ و تہا ”مولم“ یک نظمے کہ ایشی و تہا بلوچی اہدی نازینک و
راکون نوکین شعری گزراں سوپ مندیں وڑے و زندگ کنگ بوٹگ و معنی کون
منظور و گلگک ہمیش انت کہ آئی و اے نازینک و راجو آدگہ نظماں، نظمے پر چہ شمار
کنگ۔

”آپ رنگ“ و تہا یک نظمے ”باہو پودی“ اے کتاب و تہا و تی رنگ و
مہنا سیں نظم انت۔ نہ زاناں کہ اے نظم من چنت رند و ویتک۔ بازیں مشکلے و پد من
وتارا چہ۔ نظم و چہر و شہین و لہرانی سحر کاری و گیشیت کنگ و منار ابا زدی و رند
اے نظم و بزا انت و بابت و فکر کنگ و موہ و رنگ۔ مردم کون دوستی و نجیبیں
درو شے و دچا کپ ایت۔ واہگ کہ آئی و کار رنگ دیک انت، و تی کرد و
شہوشیت۔ شاعر و راکون و تی گلزمین و کون و تی راجد تہر و چہ نکس مہر انت آئی و
انتان چہ منظور و شاعری و ہر لہر و پد زانت و خاص اے نظم چہ درساں گیش ہے مہر و
شوندات انت۔ اے نظم یک ہن پدے و عکس انت کہ آئی و شش تمب انت۔ نہ
تمب ہا انت کہ مارا۔ گلزمین و گوست و مے راجد تہر و امانت کنگ انت و نہ

تمب انوکین و اگی کردیگ انت۔

مزینیں ہر۔ نہ ات اگاں ما و تی اھد و تمب و تی میراث و امبازاں
بداتیں و ہمارنگ بہر تکلین انت، بلے مزینیں ہر۔ کہ ما و تی میراث و را و تی رنگ و
نوگ کنگ و پھر بڑگ لوٹ انگ۔

”مولم“ و ”باہو پودی“ دو انجیبیں نظم انت کہ بلوچی شاعری و کونہیں
رنگ و گوہگ بوٹگ انت چہ بیٹاں ابید اتیں آزات نظم انت کہ آہنی تہا ”معلب“
”میل“ ”گمان“ ”جنگل“ ”گھگھگ“ انجیبیں نظم انت کہ بچار کر زنت و ایشانی سر و
باید انت دل جمی و چیزے گوہگ بہ بیت۔ ہوا ریں صورت و منظور و آزات
نظمانی وانگ و رند منا انچو سا کیت کھنٹے کہ آئی و را علامتانی گسر کپگ و ترس
انت، بلے چہ ترس و آچہ علامتاں دزکش اوں نہ بیت، بلکس آہان و و تی شعری
ربیدگی رنگ و زحیت و پرے کار و منظور میا ربار، ام نہ انت، پرچا کہ مے لہر انک
انگت ام چہ و تی بچار و شوہاز و مشکولی و نہ چٹ انگ و اے و اب و
Treatment مارا یک کسانیں کسا سے و عطا شاد و گور و ام دز کپ ایت و ہر
جاگے کہ منظور و علامت کون شعری ربیدگی رنگ و دانتگ انت۔ اور و علامتانی
شاہگانی الم تاوان بار بوٹگ، بلے چہر و شہین اوٹاگ کھنٹے کون گیشتر نازر کی و کنگ
بوٹگ۔

منی خیال و من انگت اے کتاب و بابت و بیچ نہ کھنگ۔ اے بس دو
شعراںی بابت و دوناتو امیں دا یک اتنت و گدھر و بکشاں کہ ”آپ رنگ“ نام انت

ہمارے زیریں چکنڈے کہ چہ دروے شکم و ہوی بیت نم ابدے چول امبازیں کت و دروم
زوریت۔ مئے ابدے وئی درتیں آدینک بے مہری و پلکاں دور دانگ انت۔
پہیشکھ مئے کردانی دروشم ہزین انت۔ دزمالے پکارات۔
منظور و ”آپ رنگ“ دانگ۔

منیر مومن

۱۵ جنوری ۲۰۰۰

پہنی

ولابی آپ رنگ و تھا

ماشتگ ات نم چارگ و اتیں کہ ولابی درتج بوت، یک بارہ بند و زاپران

رتکس و رتا ہے ہر بوت۔

کتیج و اے لچہ کاری دیوان و تھا آیکلیں سرآت کہ دستونک و حاکمی و پلے
یے و نت نم ایر پکت۔ مئی نیم آئی و پاس و اتنت کہ رومب و تھا در پکت نم بیگو و
بوت، من چونکہ آموسم و نمودا و انگ و اتاں، پہیشکھ دیر نہ بوت کہ من نم آنچو
نزیک بوتیں گھننے زمانکاں چہ کیے دومی و زانیں۔ اے و حدی آئی و نام انچونہ
پڑھنگ ات، بلے ہے کہ من لذات ایگلو اتکاں، گنداں تا کانی تھا ہمیش انت،
سوتیانی وپ و ہمیش انت، کسے کہ چہ کتیج و کتیت، ہمانی و نام و گپت، شہر نم بازار پہ
ہنت کہ میہرگانی تنک یا حیات و مندر۔ ہے کہ تو بس و ایر کپنگ ات مئے آئی و کون
جاسے نہ جاسے ڈیک و رنگ ات، بلے آروچی ہم سر پدیں لبز انکی نیاداں آئی و
نام پہ جوانی گرگ بوت، و حد۔ آئی و اے دستونک تنگ بوت۔

کد ہے آپ کہ سد سال و وفا پر مائیت

دل پہ شکرکات ہمودا کہ دغا پر مائیت

بیت۔ پہ لب پہنی، ہون لبہ ایک و مئی و

ساگہء بہ شود
بلے ہے ”آپ رنگ“ دل خیر و کیں لپے کاروحد۔ اسے شعر
نہیں۔

فاضل واناں کہ راجد تیراں پیت کوئیں
دل پہ ابر ز زریت یا ت کیت رندانی حلب
تھیال کیت، چونہ انت تو اوں ہے چیز نئے کہ باید انت کتاب و تہا ہر
رنگ و مال ماں بہ بیت، چو کہ اے گشگ

زاناں در ملک نہ رحیت گل کوہر پہ من
ہل کہ من شاتاں وتی تنگہیں بر اتانی تہا
تو زاناں وتی چہ شعر بے خیال نئے
کسانی و من فقیر۔ و دانگ چکے آپ
ہامناں کہ وتی من و ساگہ و ولباں

اے اوں بر اتانی منے، اے اوں راجد تیرے، یک عہدے و ذہنی
راجد تیرے، گرا کجام درد و تو ہمک گال و جاہ و روج ہشگ انت۔ اے رنگ و شعر
وحد و پاسانی تہا کیز بیت۔

وانوک ہے تک و چہ دیت چہ جنزیت تو عطا و اہد ہشگ مہ کتیں اوں
سر پدیں وانوکاں زاتنگ انت کہ تو کجام عہد و زندگی نئے
پڑھتیں گالاں منی کو شد ارغہ سہرین باطن و

منا ہماروچ و چہ تک بوت کہ منظور بمل و تہا جوانیں شعر گشگ و تمامیں
صفت صحت انت، بلے اے اگاں وانوک منا کے موہ بدینت، من کون منظور و
جنہ و چندے گپ کنگ لوناں۔

بمل او اب گندگ آدم و ہاوشیاں چہ یکے کہ تہر دیں دیوانے و پشت و
بہ اوشتے اوں سہرا ہے، بلے اے چی؟ تو وتی رضاء تہا چیزے سال اوں خاکمی کت
نہ کت، تو ہمیں بے وس ات نئے؟ تو بہ اشتیں ”آپ رنگ“ آس رنگ بوتیں۔
و اب کہ چہانی موناں آجو بیت گردیت کسے و اوں میر اس بیت کت، ایٹی و تہا
تئی میارھی نیست ”شال“ و ہوا یے انچیں، انر تئیں بازارانی چیز وک و وحدے شور
کپتگیں شہرانی تہا پاداں ایر کت تہہ مگو پگ بوگ و ارمان دروگین گپے نہ بیت۔
تئی ”آپ رنگ“ نمر و چہ و سر کنگ بوت، نمر وچ و دہر تئیں پاساں
جہرگی میل کیش بنت، ہے پاسانی تہا شور کپتگیں سر زند و بادینت۔ ہے پاسانی
تہا اگاں زند پاداں گران بہ بیت و بیت تہہ ”آپ رنگ“ یے بیت، چہ کاک نہ
اوشتیت، ہے دونیں لڑ کہ تو یکجاہ کرنگ ٹونو کیں لڑے سازنگ، ایٹی و پڑ در و
ہے معنا گیشیت کہ اے نو کیں کرن و تو ہا یکتا میں سرے کہ ماں دل و چیز بیت۔
سائنس و دل و آپ بے رنگیں چیزے، بلے تو کہ لپے کارے نئے ہا کہ
و اب گندگ زانت، اگاں ہے و اب و سفر اے رنگ و جنز اتیں تہہ جوان ات

آس و کروج

آپ و بتوس

من تھی واستہ عطا شادے پیاراں چہ کہا؟

منظور! عطا، عطایے بونگ، بھل، بھل، بھل، بھل، راستے کہ آٹھکسین
روایتے و بستارہ زندگ انت، بلے ہر کس ء و قتی راہوت گیشینگلی انت۔

تا تاکہ ارواہ کول دن ہوسکاں نہ شود میت جان ء

زرد ء تا کافی سر ء گال ہونزال اتک نہ کھت

تو ہے کہ و اب کپ ءے و قتی رنگ ء یکش ءے، بلے چم کہ بیج بنت فاضل

ء و روت ہوسا مانی و از مندگ بنے۔ و قتی اے رنگ ء پچار:

کپنگ انت کرن ء کپور کہ ماں چا تانی تھا

یا و قتی اے شعر ء بگد۔

ہر کجا بھل مالوت ات کہ دم ء بالاکتیں

پھل اتنت بے رنگ ہو ہیں در چک اتنت بے سا کہیں

ہے قتی ء جا رانت ”آپ رنگ“ ء تھا زندگ بنت بھل ء ہست کہت۔

اے آرداد

۲۱۔۲۰۰۰

گوادر

منظور..... منی سنگت

”سنت سستای“ ء اے اہد ء بھل ء الم شاعری ء خضر دست کپنگ کہ

آئی ء و قتی رازنی قندیل بالینگ ہو قتی زند ء کتاب چار راہ ء سر ء بیج کنگ آئی ء

اے درستیں پر اعتمادی پھر ہوشان آئی ء ”آپ رنگ“ ء تھا انت، بزاں اے راز

کول آپ ء رنگ ء ہیشہ انت۔

پہ وانوکاں اے آپ رنگ سنج ء سنت رنگ ہو پہ انچا نین وانوکاں وش ہو

شیر کنیں آپ۔ بھل ء کول دو از دہ، چار دہ سال ء سنگتی ء من و قتی اے سنگت دائم چو

”آپ رنگ“ ء دیتگ، بزاں سر ی ہم ء آپ رنگ ء ہو اندر ء رنگ رنگ ء، بزاں

اچش کہ وت گشیت:

منا مچار فقیری ء جنڈیس شمال ء تھا

من بادشاہے آں بلکیں و قتی حیاں ء تھا

زہر ء فقیریں بھل اندر ء بادشاہے۔ اے چہ منظور ء سنگتاں چیر نہ انت۔

اے بادشاہی منی اے سنگت ء ہمارو چچی رست کہ آکسان ات۔ آئی ء فقیرے ء

پہنے آپ دات۔

کسانی ء من فقیرے ء دانگ چنگے آپ

ہامناں کہ و قتی تین ء ساہگ ء و باں

ملکہ موت و جوانی و با زبر ان، بلے یک رندے یکدم نزیک و آج مائے
ہمہ بل گستاکنگی کت، بلے عرش و ولجہ و نہ لومت، پرچی کہ اے فقیریں بادشاہ و
کتک آئی و سر و چہ پیدائش و ہلکم ات ہے کتک و منظور رکینتک۔

عرش و وابندہ لوہیت اہل اتک نہ کت
انچیں جا ہے کتئی دست و پھل اتک نہ کت

رب و منظور پہ اسم با مسمی کنگ و ہلک کت۔ اندر و پیش و ہرہ تلک ات،
اے تیر لو آپریشن و زاہر ہم ہلک کت۔ اے نسبت سسائی و اہد و لہز اتک و کون
پیشیں سیادی داروک نمیران بیت، اہد مانیت، آ کہ کشیت، اے رنگ و بزانت۔

لہزانی کار و بار و اوں تاوان نوہیت بکش
سوداگری و شاعری کون مانہ بیت بکش

رحمان عارف

۱۲۔ ۱۔ ۲۰۰۰ کوادر

وشبو و سکین

اے تیز گائیں وحد کہ پہ زندمان و یک سہتے مہتل نہ بیت و چاگرد و
نندوک و ہد سنا سر پدی و رنگ و بہ جن انت گز اوستانی چکول و تہا زندمان و نکا
سہر و نہاد و نہ روت۔ اگاں و ہد و راکے و حاجت بیت تہ آئی و پہ و ت در چنت،
آئی و راوتی دید گانی ندر اگاں دنت، چہانی و زبان و پہ و ت زیر زوریت، آئی و
باطن و انچو ازگار کت کہ نوہت و راز آئی و زبان و رہ سر جوڑ بنت لہ آئی و ہر ہر پہ
آگہیں مردماں شوند اتے جوڑ بیت لہ جسے سہا تہاں بازیں گے و تی و اب و فلک و
بڑیت لہ چہ نیم دیست و ہمانگ و چارگ و جہد و مارشٹاں شعری رنگ دنت۔
زمانگ و درد و انچو پشد اریت کہ مردمانی سماء و تی ہنگ و کت۔ ایشی و مسترین
مثال منظور ہلک و یکے نظمے ”تا ہو پندوی“ انت کہ ایشی و تہا ماں کونئیں رنگ و شاعر و
و تی نوکس فکر انچو جاگہ دانگ کہ اے بلوچی شاعری و تہا پہ درورتاں دیر و مانیت۔
اے ستا کر زیں جہد منظور ہلک و شاعری و زندمان و ما زمان انت۔

”آپ رنگ“ و تہا و تی زمانگ و شہر و پیش و ہلیانی ہر برگ و عوض و چاگرد
و شیر کنیں شاعری و نام و چہ ہر مند کنگ و جہد شاعر و بالاد و کیشیں ایت۔

شاعری و تہا عمر و قید و بند نیست اے تا ”آپ رنگ“ و شاعر و رام
است، پہ درور منظور و نظم ”ہلک“ و تہا شاعر و جہد و مسترین مقصد و تی دور و لہز انکی
سنگاں پہ کلو ہے کہ ماچہ شاعری و چے سر پد ہاں لہ شاعری آج ماچے لوہیت؟ اے

نظم و تہا شاعر و پگر و بالاد کون زندمان و حیر ہاں انچو ہمد پ انت کہ لبر انک و
زندمان یکیں چیز جوڑ ہنت۔ اے نظم و تہا زندمان و و شو شاعری و کوات و لبر ہاں
کوں ہمکو پک انت۔

”آپ رنگ“ و شاعری و تہا اے امیت زندگ انت کہ آویکیں و ہد و
اگاں کسے اے پڑ و ہیت گڑ آ زندمان لبر انک و سیال داری و سر پد نہ ہیت و من
ماراں کہ آئی و اے جفا کشیں امیت حا کاں نہ کپنگ۔ نوں اے تو ارجہ نکس دور
رؤت و اے چہر ٹھپٹی رژنائی آئی و باقی عکس و کون چینکس رنگاں نقش کنت، ایشی
و گد سری فیصلہ و ہد و دلگوش باید انت کہ و ت بکت۔

ہشکلیں لٹنائی ہمک کو دکیں چکند زدگ

ز زمیں زردانی ہمک سر پتلیں واہگ پیراں

”آپ رنگ“ و شاعر و گلہ و سپت سر و نہ انت، بلے چہ و تیاں دوری و
غم، بازیں چیز۔ و پیراں بوہگ و ناوان و سکین زمیں دلانی حالاں دنت۔ اے
حیر و تہنا آئی و وئی نہ انت بلکیں تو امیں چا گرد و حیرہ انت کہ ہر شاعر لبر انت و
ہمراہ انت۔

زدگیں چکند انی میت و دلانی سر پتلیں و اہگانی پیرانی یک شاعر۔ و
گور و آئی و اہدنا زریسانی امانت انت و ہد۔ آکوں وئی لبر اں ہمیشانی عکساں
رنگ دنت تہ موتک شعر ہنت و چہ آئی و رند دلانی پکلیں امانت۔ پر چاکہ ہر شریں
شاعر و دید وئی اہد و در چک و ورتکاں سر ہیت و وئی تن و حیر اپنی و ساء دز جنت۔

من دم تو ساں اے رنگ نور ژن و دنیا

گشے بوہ انت سک و گر میں پرائی و

اے دنیا ماہ و سر ارتگ و مئے پد مٹگی انچیں در چکے کہ آئی و سچ رنگیں
موسم اثر نہ کنت و آئی و روگک ماں زمین و انچو حکم انت کہ دیرمی و عطا فانیں
کوات ایشی و تا کے و سر یک و وس و نہ داریت۔ مئے رفتار گون و وئی لاپ و
کنگ و شمد و بالاد مئے جمانی دیم و چوکوہ و مک انت، بلے چہ ایشی و اہد دنیا و گ
رنگیں حیرہ ام سک با زانت کہ ما اہاں و اچ وئی دید گانی دیدار و بے نصیب کنگ،
اے پور دریں تو اے مئے چا گرد و چینکس اثر کنت و مئے چا گرد و چہ ایشی و پے
دربارت، انوں اے ہلکت مشکل انت۔

”آپ رنگ“ و شاعر لبر انک و ہما پد یا یک و سرا و شتا تک کہ چود و دور
دور و ندرگ گندگ و کایت، بلے گندگ و پیشد ارگ و نیام و تو اے ہما بے تو اری
و دیوال انت کہ اگاں گپ جنوگ سوہ مند بہ ہیت تہ بے تو اری و تو امر دم و بے
حاجت کنت۔

تا تاکہ ارواہ کوں دن و مسکاں نہ شو دیت جان و

زرد و تا کانی سر و گال و غزل اتک نہ کنت

اے اندازہ کہ یک شاعر۔ کوں وئی ازم و چینکس ایمان دار انت،
چہ اپنی و گشتن و زندمان و جنگ ہیت و زندمان دو تکانی و اہند انت کہ یکے پد رانت
و دومی پد ہیمان و گشتن و زندمان و ما زمان ام، آئی و دو نہیں تکانی سر جمی و دو نہیں

منظور بسمل ء شاعری مرچیںکی نفسا نفسی ء کس انت کہ بنی آدم ء حرص ء
لاپ چینکس مزن انت کہ میر نہ بیت ء غم انت کہ زندگی غم ء چینکس بے معنا
کنگ۔

زندگی کشت ء کشاری ء گوزیت

یک کپوتے پخت جو بان ء منی

منظور بسمل ء شاعری ء نہال ء رنگ وقتی گلزمین ء دل ء سک انت ء
”دشت ء مہلیں پلکانی وفا“ ء تام چرائی ء لہرائی ایریج ء پدہر بیت۔ چہ منظور ء
شعرانی معنوی نازکی ء علامتانی شاہگانی ء ہے گندگ بیت کہ آئی ء اتق مئے دوزء
چینکس رنگ زرتگ ء ہے رنگ مئے لہرائگی چکدگ ء آئین ء نشانی انت۔

اے چیز۔ انجیں ہر انتت کہ منظور ء شاعری ء چہ منی زبان ء درکت
انت، اگان ناں من منظور ء شاعری ء باروا چے گشت کناں کہ من دینگہ وت
لہرائک ء مکتبی یے آں ء شاعری ء بابت ء ہیر کنگ چینکس گران انت، اے من
اولی رند ء مارا نگ ء ہوس ہے چہد کنگ کہ ہر چی من مارا نگ ہمایاں بیان بکناں۔

ہمدست پلہریں زبان کلام ء میر عمر میر

28 جنوری 2000

پہنی

پہناتانی ہوار کنگ یک راتیں از مکار۔ ء مسترین نشانی انت ء ہے از می راتقی
آئی ء اولانی تہا جا کہ دنت۔

منظور بسمل ء شاعری مئے انوگیں دور ء کشوکیں کوات ء دستانی دل ء ہما
عطر انت کہ آئی ء مئے چاگرد ء معنا ء دیک ء مہنگ ء ”آپ رنگ“ ء تہا ما کوں ہے
عطر ء دچا رکپاں۔ اے شاعری زندمان ء وشبو ء مکنین انت۔

شتر شاعری کنگ ء حاتر ء وانگ ء زانگ الی انت دانکہ مردم شاعری ء
تب ء مہلیاں سر پد بہ بیت۔ پر چا کہ شاعری یک چہر ء شینی راتقی یے ء بنی آدم ء
دردانی بیان کنگ ء نام انت۔ شتریں شاعری ء حاتر الازم انت کہ وتی اہد ء مردمانی
دل ء تو ارش کنگ بہ بیت۔ نوہت ء چیریں درد زانگ بہنت۔ شاعر وہدے کوں
اے شیواریاں پُرسلاہ بیت تہ وتی جوہراں پشد اشت کنت۔ شاعر ام چہ۔ دنیا ء
دربا ء یک ٹر پے کہ وتی اندری دنیا ء دریا یے جا کہ دنت۔ اے دریں رنگ ء دور
کہ بکجا بہنت تہ شتریں شعر۔ جوڑ بیت۔ منظور بسمل ء ٹران سازی، لہرائی ایریج ء
پگہری پراہ دامنوت پدہر کنت کہ آچھو سر پد انت۔

کسانی ء من فقیر۔ ء دانگ چنکے آپ

حما مئاں کہ وتی ٹن ء سا بگ ء و باں

اے دور ء کہ ایتانی شکیں ء ورک انت۔ واپ بے معنا انت۔ کسانی
ناسر پدی انت، فقیری وتی بے وی ء ہما درد انت کہ کوں تو وتی ٹن ء بہر کنت ء
واہگان ولینیت، اے سرد گرم ء پچار منظور بسمل ء شاعری ء بہر۔

قصہ یے پہ منظورہ

منظور!

آکا گڑوے..... استار ڈمی یے،

آنت ہرزہ بچارا!

راستیں بھگا! ملک ء مات ء لوگ ء شربش ء وج کن! ہمارے مال ء

سریر ء۔

(بہل ء دوئیں وہاں سچ نہ گشت ہو تیا ب ء دپ ء کر کینک ہو پا گاس وہد

ء شائیم ء ہرکت انت)

ما بے کاریں مردم اتیں پینکلہ شائیم ء لکشین (شاعری کت نہ کت) ء

دگنیا ء دیماشت کسہ جنگ بندت کت۔

بیائے و اجہاں کسہ یے گوشد ارے!

مٹی حد بادشاہ

بادشاہی حد بادشاہ

یک است ات زالے آئی ء دو چک انتت۔ منظور ہو دگنیا۔ یک روچے

چوں بوت کہ زال ء وفات کت ء مسترے برات دگنیا ء منظور چہ لوگ ء کش ات ء

جی شاہ ء و انت کت (میراث ء مسئلہ ات) (کسہ جنوک ہمد ء ساحت داریت

نہ کسہ ء دوئی روج ء خاطر ء ہمتل کت) ء منظور منا کنیت حالے ذنت کہ آ آپ

رنگ ء چاپ کنگ ء انت منابا ورنہ ہیٹ۔

بلے منظور ء ا۔ گشت کہ من ہم چیز۔ ہشتہ بکناں گڑ اول سٹک ایمان ء

یلہ دات نمون Pupa, Larva, Egg ء ورنائی ء نیانجی ء بے وس بوتان۔

من نزانت چے ہشتہ بکناں ء چوں ہشتہ بکناں۔

نومنی سر، پد کسبے ء کپت نمون ء گیراتک کہ منظور ء باروا کسبے است، آ

چوش کہ:

”زند میں تیا ب ء کر ء کر کینک ہو پا گاس مچ کنگ ء شائیم ء کنگ منظور ء

کار انت۔“ آ پیداگ ء مسک سفر کت ہو میل ء سٹک ء را مسلمان کنگ لوہیت۔

یک روچے کو پے ارزن ء حاتر اوتی روح یے بہا کت ء تملیکی مانے ء ہاتر اوتی

ایمان ء سودا یے جت ہم مچی باند اشا گلوت ء بندگی ء کر ء نو کر انت۔

منظور ء وتی ہمیں سیاہ چادر ء ہٹک انت ء ہمیں سنگت ذمال ء۔

نراناں چو نیاشکلیں تاک ء موسم ء آئی ء را چکاس ء نصیباں کت ء سلیٹ ء سہرا

ہشتہ ایں حرفانی پیا کور بوت۔

”منظور ء پا ء پلرے۔ مان ہو آئی ء شاعری ء زرے۔“ منظور ء شاعری

مناسک دوست ہیٹ۔ من آئی ء شاعری ء سر ہشتہ کنگ ات بلے بیگ نمونر ء نام

ء دیما چیر تر اتاں ء اے گرانیں بارہمانی کو پگ ء زیب ذنت ء منظور ء شرت کچ ء

کیل کن انت۔ ما کچا نمونے کسہ کجا؟ من حمے گپاں کہ ہشتہ کنگ اتاں کیے ء منی

کوش و سسک سسک بندات کت۔

”تو گئے آجی نے سسکی بازار مردے پہ شعر و سودا اٹلگ۔ شاعری کت ہو نوکری لوہیت غمن اشکگ کہ سکیں عاشقیں مردے، بلے دکو ہی حسن یے کون یے، منی خیال و اگان ایٹی وراثتے جوہر مان بوت گڑا ریڈیو انٹیشن و پروڈیوسر ایٹی ورامشاعرہ و زوریت، بلکیں کمپیئرنگ ہم بدنت یے، بلے دکو گپے آجی نے، ایٹی ورامزین علت یے کون، شاہوکار و حائف انت۔

پولیس مردم گشکا انت کہ ہما کتاب و تہا ہتہ کت۔

ہما کتاب و مردماں بد و ردنت ہو پدا پیری ا۔ بچک و قتی دیم سیاہ کت، ٹرنڈ آپے بہا زرت ہ ماہ و واجبی و حاترا کورٹ و عرضی یے دات یے ہو پدا حیرانی و گپ ایٹی انت کہ حج و درخواست رد نہ کت بلکیں پیشی و تاریخ یے دات، من حیراناں کہ اے ملک و چون انت؟

چے بوہنگ و انت پاکستان؟“

نہ منا منظور و شاعری دوست تر بوہان بیت۔

منظور و باروا ہینکس گشگ و پدم من اے گشت کناں کہ آباندا و و باں ہوارانت، اگان شوخ نہ بست یے۔

کسہ و آسمرنگ و بیسرحال دیگ لواناں کہ

منظور!

آکا گڑویے۔ استار ڈمی یے۔

آانت ہرز و بچار!

راتیں میدگا، ملک و مات و لوگ و شریش و وج کن! ہما ہرز یں مال و

سر و۔

حنیف شریف

کبچ

شکام ہرگام

من کہ قتی میناب رنگیں اہد و آزمان و نکا ہاں شاکد دیاں تہ روق چو

اگر دو تیس تین و سیاہ تر میت یا بے وائیں استار چو شیطان و آپ و بیت، ہبے پاس

و ازم و کپور بالیں فرشتہ مانی بانزل رنگ چن انت۔

منی لہد کہ گلر و زبار کت گلزمین و حوامند یں زید ہو ماں۔

منی لہد کہ ماں میا کتی کس مہ لکی و پر منگاہیں پاگانی میا رانت۔

منی لہد کہ بگیو ای و راتچاریں دیدگانی مستاک انت۔

”سنت سہمی“ منی اہدء چیدگ۔

اہنگی اہد ماہیں تا کرچج اہندپندیں موسم زیبائی اہنگباگاں نہنہر امین

ایت۔

رہگ شیشگانی دیم اہنودگرانت ہونج سینگارانت۔

حیال اہے برمشیں گلبانگانی گروہگ سکیں سیمانی آہریشمیں پچہمانانی

اوتاک زرانت پہ بندتیں ارواہنی ریدریریں بادگیراں کہ بے بالادانت، خدا

گالواریں گئی اہزبان اہلبرانی دہل نہشوزرانت اہکفن شیریں کرپاسک پہ مسک زر

شانیں پتاراں چوتلکارستکیں رک اہانت۔

آپ رنگانی جاگ اہلگوشٹ اہبے رنگی اہستر اہپوشٹ نہکت۔

من چہ ہے آس دیپانیں مکتیاں کیے آس منی بے تاہیریں شو شام اہ

الماس شودیں تاس منی اہدء اہنگیرانت۔

منی اہدک ”آپ رنگ“ ایں ولانی میارانت اہشے دست اہانت، شے

دیدگاں رابے اہکمین بوت کت، پہ جابے اہشہ باز اہمن ہم گائے کوں گیجاں۔

منظور بسمل

۳۱ دسمبر ۱۹۹۹ کو

ہمائی اہنام اہ

ہمائی راہ اہ مساپر

ہمائی ہمراہ

ہما کہ تن اہ زبان اہ ہیر کنگ لوہیت

ہما کہ گشون اہھیال اہچہ باتن اہپولیت

ہما کہ دترتن اہ دوست اہپہ نوولماکت

ہما کہ نیک اہدء اہپہ گلاب سینگارہیت

ہما کہ حاک منند اہگوں پوراں ہمسرکت

ہما کہ کینگ اہکت اہنچ اہول اہدرکت

ہما کہ ساگ اہساہانی مہرم اہہمراز

ہما کہ نیستی اہہیگو اہی اہزریں شو باز

ہما کہ نام اہتی وردکت چوآیات اہ

ہما کہ راہ اہتی گپیت ریت ہماذات اہ

ہمائی راہ مساپر..... ہمائی ہمراہ

ہمے پہ لہریں زبان ہونے تک ہونے والی ہونے

ہوشام

چار دہی ما ہے ء
 ٹہل سو دایے ء
 کندگ ہو گپ جنگ
 مہر ہو دوتی کنگ
 واس ہو مبارزہ لوٹ ٹھنک
 بے مائی مدام دست ڈراجی کنگ
 لب ہو گو ازی کنگ
 رولہ رنگیں اتار کانی بام ء پلگ
 چھسکیں ہیر ڈر زانی زور پر دیگ
 ڈرینیں بالادہ بوسہ گرگ
 شمشیں لذانی گٹ پاچک ہو لڑتانی گرگ
 دید گانی خماراں گوں بے سد بیگ
 یک ورنایے ء
 واگ ء گڈسری منزل انت

بیامنی زند ء سدپ گواریں صیالانی نشان
 بے ترا پیم نہ بیت واگ ء کلما نہیں امان
 شپ بہ بیت شات پہ وش اتک ء پری رنگانی
 شیر شنز بیت منی سسا ء زمین ء مہکان
 پہ ترا زند تلہ رنگیں ایتانی سبا
 پہ من بے اوتی ء جل، شرنگ ہو بیر ہو تو پان
 ہشکیں رکانی ہمک شر پتگیں چکنڈ زدگ
 زبیں زردانی ہمک کو دکیں واگ بیران
 ملکہ موت چہ منا ٹر سیت کہ منی ساہ ء گپت
 باریں گپنگ پہ کئے مریچی تو زنداپ ء نکان
 مہر ء کاکے بہ بیت یا کہ تئی سہریں گشان
 شپ چو منظور ء صیالانی بہشت ء تالان

ارش و واہند مہ لہیت اجل اتک نہ کنت
 انچیں جاہے کہتی دست و چنگل اتک نہ کنت
 ڈریگتے من اوں بگریتیں ؎ بہ سبزیشیں و تا
 آسیں امروزہ اگاں شادہ ؎ گل اتک نہ کنت
 وہد و زوراک منی دلبر و سندت چہ من
 راہ ؎ رہندال رچیت انگر ؎ جل اتک نہ کنت
 تاکہ ارواہ گوں ؎ مسکاں نہ شودیت جان و
 زرد و تا کافی سرا گال ؎ گزل اتک نہ کنت
 زند و رنگراہ ؎ تہارماہیں نیچے میم نہ بیت
 ساتھ پہ و تی ہمراہ ؎ کجل اتک نہ کنت
 سہر ؎ اوپار کناں پھماں تسلاؤں دیاں
 زاناں منظور تھی مٹ ؎ بدل اتک نہ کنت

ہدا گند

”جنیں زنگے ہمک بیگاہ
 و تی ہمسایگ و لوگ و
 گران و وانگ و رہنگ
 بلے مرچاں گس و درنیت
 نشنگ زارزار ؎ گریت“

یک جاگے بہ اوٹھتے سہب ء تا بیگہ ء
گندے تئی چند عزات ء اول سا بگ گوزیت ترا

مے دوو انجش انت کہ منا دارگی انت دل
من سدکاں کہ ساہتے بے من نہ بیت ترا

بے زہرگی ہلاس نہ کنت ڈرمنان تئی
چو بے ہسد بے تئی دوست گشیت ترا

’بے تو دمانے دشت گشے لٹ جنت منا‘
اے گپ بلیکس ماہیں پری یات بیت ترا

چہ مدتے ء رند ما اے گپ بہمتگ
بہل پہ چم ء چارگ ء اول دل نہ بیت ترا

☆

امروز ء ہرچی است بہ لوٹے ریت ترا
یک انجیں روپے کیت کہ پہ من کیت ترا

اے گپ ء گالاں گارکن تئی نشانی انت
گشت نے منا کہ کبر و نام ء نہ بیت ترا

ہر کس دل ء کہ دنت ترا ہوش ء گار کنت
ہر کس کہ ایر گوات ء گوزیت تئی نشان بیت

پہ زند ء اُزر ء شپ جنیں دنیا چے کار ء کیت
وہدے منی کپن کہ سمین ء گُشان بیت

یکباہ کنت زہر گول در ماناں دنت منا
پہریگ زاناں روچے منی پاسپان بیت

نازیناں پکر ء گوانزگ ء لہزانی گوہراں
وہدے پہ شازی ء منا نپرگان بیت

ہر گُشتن ء صیال دل ء بہر بہر کنت
دنیا ء زاناں بطل ء نام ء نشان بیت

گہر تکیں دل ء کہ منی ساہ مان بیت
دنیا برے بلیدہ برے زامران بیت

تہناتی ء سپر پہ من وشبوہاں شات کنت
تئی ٹرانگ ء گلاب جبین ء زران بیت

وہدے کہ من نبشتہ کناں دوست ء کاگد ء
سیاہی نہ بیت کلم ء تہا زاپران بیت

اے راز ء کئے نہ زانت کہ امروز ء جنگل ء
دوستکہ دل دُچار کیت گپ ء ٹران بیت

مئے نوک رسگیں ورنا نہ محنت اے گپء
کہ دود رنگ چھت ابدء شرک پالء تھا

دمانے بند نہ بنت شہرء الوت ء سلسک
اے چو نہیں کہے چیرانت تی سورء حالء تھا

پڑشیت وہدے منی شازیء مستیں کیپ
گشئے کہ سیم سرورء سدنن دمالء تھا

جہانء زاہری دیدگ منا کجا پونت
کہ زند چون گوزان انت منی زوالء تھا

اے بہت ء پڑوش گشگ بیت کہ وہدء باجوی
پڑشیت وہدے منی بانزلے کہ بالء تھا

منا مچار پکیریء جنڈین شالء تھا
من بادشاہے آں بلکیں وتیھیالء تھا

وتا نہ بہتنگ شریء دانکہ انسانء
آؤرچک واب نہ کپتنگ وتی نہالء تھا

سیمسمر

تو اگاں لوٹے پہ ارزانی کھنٹے مہم ات منا
من ہما درواں کہ سر پُروش انت زہیروک ء تھا

مرگ ء وہم ء زندگی ء واگ انت دنیا گھنٹے
بارس پے پے کیتھیال ء بارس پے پے بیت دل ء

پڑشگیں گالاں منی گوشدار ء سہزین باتن ء
من تھی واستہ اتا شادے بیاراں چہ کجا؟

یکیں ہجیگ ء دو دل ہجیگ بیان انت گھنٹے
تو منی شعرانی شیدا من گنوکاں پہ ترا

من پیر مرداں

تو پیر زال ءے

منی جنگ شہر ء واگ ء انت

تھی بچک ماں ولانتان انت

من پیر مرداں

تو پیر زال ءے

من بے کراں

گنوکاں پہ تو

من اگت ء ہم ہما بچکاں

منی حیال ء

تو اگت ء ہم ہما جنگ ءے

ہماہ دارانی ذراہ بیان ءے

ہمانیا وانی پترائے

من پیر مرداں

تو پیر زال ءے

بیا ارواہ مہتل انت تئی پلین روء گندگء
بیا کہ نیست انت بچ بروسہ زندمانیء مرا

اشکگ من کہ تئی بھانی پل گیرتگ انت
چو تئی بدوا منی یات ء مہانت بے بلا

پہ تو چنچو بے کراراں، پہ تو چنچو آشکاں
زانت گماریں دلء حالء منی پاکیں خدا

ما وتی دوزواء دوستء دژمنء بدوا گشیں
واگبء مہرانی گلباگء نہ زیب ایت آمرا

تاں وتی پیر ءھیالا ئے نہ دنیا ء گم ء
مرچاں بھل تو پرے حال ء کتگ پرچا وتا؟

من شادء زپت کناں پازل ء وپ ء رتچاں
گوں شچراگاں وتی زندء کتہ ء کاراں

شپاں چناں گوں وتی دیدگانی مگرازاں
ہے حساب ء کناں کم دل ء گم ء درداں

کیت ثرپے بچیت زندمانیء گلگرک
خدا ء نام نہ ساچیت اے کلریں زیداں

کسانی ء من پکیرے ء واگک چنکے آپ
ہما مناں کہ وتی تن ء ساگب ء واہاں

چو یہماں شامک مدئے کہ پہ باں درامد من
درا چہ شہر ء منی یا وقتی دل ء در کن!

نیت یکیں کش ء واب دیدگاں وہد ء
منی صیال ء نہ دارئے وقتی دل ء در جن

گوں ارساں ششہ من سر جا وقتی ہمک پاس ء
ہمائیں چہ من جتائیں نہ دیتہ واب ء من

شہیں زما نگ ء کو ہیں ہرن ء چیر ء انت
منی نسیب ء جنازہ نہ بیت گور ء کپن

اے وہد باز بر ء گوں گنوکاں گوازی کت
بگدے نیست بدی یے منی دل ء پہ من

گشیت بمل ء چوریکیں دل گوں ارماناں
کسان باتئے بلے امرتئی بہ بات مزن

من چینک چین وقتی واہگانی گیدی ء
بہ بیت کدو ہے نسیب ء منی دل ء مرگاں

پہ نوکیں تائے ء ماہم کنیں شکام ء رگام
چو شمش ء آکلو ء واد پر جنیں ارساں

کدی کپیت سہرا شکت ء راستی ء تاک ء
نگاہ ء رژان گوں لنگانی بستگیں مہراں

مروچاں زندگی تہنا منی دو رنگ ء انت
من سہب ء برپ باں بیگیا آپ بان ء رچاں

اے اہد ء کول جونت ء پرفشنت مدام بمل!
منا گوں دوستی ء کار انت نیکہ پہ دوستاں

زرینیت زیریں زہمی گوں موتکی الہاماں
دو کس ء جنگ دیگ بس نہ انت جہان ء کار

ہیر پہ رژن ء تہاری ء وہدے کیت ء ریت
منا پکار نہ انت بام ء وز ء شام ء گبار

نکاد ء دام مگش دامن ء ششیم مکن!
اے دل کیوتے نہ انت کہ بہ چنت چینک ء پلار
کدی نسیب ء بہ بیت شازی ء درد منا
زبان ء زنگاں بہ شودیت کدی دل ء پابار

ممن دل پہ نسل ء بتگ تاں سر پہ امر بہ بیت،
چو سنجیس سیم بہ ڈرہشیت مہر ء ہر تار

شہین ء ونت جتائی ء تنی منا دیدار
جے وڑا کہ سہا ء درا نہ بنت استار

تنی حیاں چو نازکیں پل ء سر پوڑ ء
من شیشکے آن منی ٹکراں چن ء توار

ماں جند ء باتن ء ہر کس وتارا سر جم زانت
ماں جند ء چماں گشے کوہے ہر کسی بستار

منی گلگ پہ تنی نام ء بس جے یک انت
نہ انت چو تنی گیتاراں کار پد ء کردار

کوں ڈروگ، ڈروگ بہ سازاں پہ راست، راست بہاں
مہ بیت کتے ء پوسہ بہ بیت جے اتبار

چند سے پہلوپہی، ہون مہ ایک مہی، مہی

گشے کہ خجرے دو کپ کت منا
 لوتن چوتھی میں زرء
 چوسا ہتانی سال گرویں جنترء
 چوواہگانی کرنی میں مساپرء
 تیاب اور یکشاناں پر مشیت دلء
 من تلو ساں
 چو آس لڑتیں زہیر باریں
 چور ہیں سرور عتیتء
 ہوارباں گوں شیر شفریں زیراں
 پڑشتگیں حیااں ساہماں کناں
 دانی میتاں کپن گوراویاں
 منی گمان
 کہ من چودوست غومسراں گسر
 ماں جنگلء کپتگاں

☆

گمان ء جنگل

منی گمان
 کہ من چودوست غومسراں وتی گسر
 ماں جنگلء کپتگاں
 نہ گواہیت ترپے آپ چمگی
 نہ شفریت نو دکہر با
 غونک تر نہ بیت
 شراب ء گو نہیں گمے گوں منا
 گمے گت ء ایر روت
 چومرگ ء زند بکشیں سوت

دل منی جا لیگیں شاہیے گشنے کہ ڈرتلگ
کوش ۽ ہمراہی ۽ گردیت زہادمال ۽ تب

دلیر ۽ واگ ۽ ہنگی ۽ دگہ کمی نیست
وانگے ہوز بہ بیت چنگے تلابین مہلب

پازل ۽ واناں کہ راجد پتر ۽ پتیت گونہیں
دل پہ البرز ۽ زریت یات کیت رندانی ہلب

شپ چو بے ہانزلیں مرگ ۽ گم ۽ ڈب ۽ بندیں
بیت ڈردانگ ۽ بے چاڑی منی مرگ ۽ سوب

بے نسیمی ۽ وقتی دوست مداراں پر چا ؟
پُرشنگ آنت چہ منی دست ۽ کہ گل ۽ کونشیں گب

ماہ ۽ جوہان کنت تھی آشک ۽ نیون ۽ متلب
گندگ ۽ کیت ندرگ ہے امروز ۽ اجب

چومہ بیت کہ منی دیدار ۽ انید موتک بہ کنت
کور باتاں اگاں داراں دگہ میل ۽ متلب

بیت ۽ پلہ پنی : ہون ملہ اکت : ہون ملہ

میل

جی ہاں تاس و تالہ

کہ پونو چہ سر رچ بیت

جی ہاں مپ، تین و سر اتلو سیت

جی ہاں آس، پرو انگ و منت و بے ہا

روک کوش و ہست و پدا

جی ہاں شپ سہاڑ اولیں دید گانی صیا لیاں زہر

بہر بہر

جی ہاں دل پہ ہنسی و رنگ و زہریت

مہر اں تاک کنت

آجڑ ٹھو پیر بیت

پن ٹھو مز واک کنت

دنت ٹو کے وتی ہمسرو گیں گماں

راست و دور و گیں گماں

زند و پر کشنگیں ساہتاں

گیر کاریت حیرت، چوگان کنت

وہد و نہر ٹھنڈا و ماں آ زمان کنت

دوستی و گران کنت

دیمہ انچو گلا سیت کہ پور ہجالت بہ بنت

پشت و ڈو بارگ ہوا پر جنگ

انچو کہ کور ہجالت بہ بنت

ہو منی دل ہے وا جنہیں

امر و پتا و سالی لد و

ساہے، چنگے، نچلے،

نئے ایتانی گنجیں درے ہنزلے، آپسرے،

رتلگیں ہشکلیں تاک

گوات و ہمراہی و سر جتاں، تلو سناں

آس و شو ہازگ و

تاس و شو ہازگ و

ہو میں سوتے بچن!
 اشک ہے مستی انت
 چپے پہ پیری ہو رنائی
 زندگی بس ہے مستی انت
 من کجا؟
 دل کجا؟
 من کہ چاراں وتی پللیں ورنائی
 گیر کاراں ہمک بے انا نہیں شپ
 آسیں آگاہی
 اشک و نا ڈراہی

مان بندیت منی آجزیں دل منا

پیر مرد و بچار!

ڈروگیں شہتان و آپارا ز مزم گشیت

تیت و رنگو زیاں پہ پیران کت

چوتادرنہ گندہیت تہ گیرگان کت

☆

ہو من گشتہ اے دنیا و تیل
 ہو من گشتہ اے گیرگانی یے
 ابن و رشده کنی سرڈ کارانی سیم پڑو شنگ انت؟
 زانہ منصور حلاج و ٹپلی شنگ پہ کئے؟
 رابعہ بصری و دود چے بوتگ انت؟
 حافظہ و چند و شیرے جنازہ بہ دنت
 غالب و امدارے بہ جنت
 اے ندرگ پہ شترنگی
 جنت و ڈرین سازیں صیال
 بے مسال

ہو منی دل ہے واہ جہیں

چون دارہیت بدی پہ منا

چاروہ سالی جھکے بگندہیت

منا دنت سکین

گاماں ٹرند ترکین!

مولم

کوکر کندگ ؎ استین لہز!
 کوکر تھی کہیب ؎ داب انت
 استین تھی شہین بالاد ؎
 کوکر شہراگیں گشتن
 استین شہر و کیں باتن
 کوکر کندگ ؎ استین لہز!
 ہوئیں پنیر پاسبانی
 سہانی بناد ؎ نیمگ
 شیریں نیروج و ابانی
 پینگ میٹگیں بیگاہی
 لہہیں زہیر ؎ سہریں ساز
 نودی ششنگیں آجگیں پیل
 گلہاگی نہال سرچوڑیں

گمبانی سچ ؎ سارتیں آپ
 پیشی نوبت ؎ گنجیں دور
 آبادیں ڈگارانے سر
 گرہیں کاکہ ؎ گوگی ناہ
 زر شود ؎ تلاتیں ماہی
 میٹی روگن ؎ جتی زرگر
 کوکر کندگ ؎ استین لہز!
 استین تھی ضیال ؎ ثرائگ
 کوکر تھی زہیر ؎ مولم
 من ہم گوں ہے رُمبایاں
 راہیک انت منی چم پہ تو
 مید بندیں گدان ؎ در رچ
 گردین نوبتاں ابدانی!
 کوکر کندگ ؎ استین لہز!

کچک پہ مہر می نور از داری
کچک پہ بے گومی ٹو بے کراری
کچک پہ بے سنی ٹو در داری

کچک بنی آدم و پنس و گلہ می
کچک لوٹ و تلب و ابشت و ارمان
کچک کم دزسی ٹو بے نوائی

کچک و در دے کچھ کس اس انت
کچک و در دے کہ جمبوریں آس انت
کچک و در دے تیریں متاس انت

کچک و پے و پاسر ایر داگ
کچک بو و پد ایگو و اوہ بوگ
کچک پہ شاہ زوری سگ منگ

کچک

کچک بنی آدم و ابدانی ہمرا
کچک چانگ و نیکیں و عا و برکت
کچک ٹو کاسگ و دوستی کدی می

کچک بنی آدم و ابدانی ساٹوک
کچک بنی آدم و ابدانی پاپان
کچک بنی آدم و ابدانی باہوت

کچک چانگیت

ہوا لیت

کلونزیت

کچک ابدانی درو و گیر کاریت

بنی آدم کہ ابدانی شپانک انت
شپانک ء بے کچک ء گرک حیلت

بنی آدم کہ ابدانی کچک انت
کچک بنی آدم ء صاک ء ٹھمیر انت
کچک بنی آدم ء ارواہ ء ساہگ
کچک بنی آدم ء بالاد ء دروانت

کچک چانگیت

ہوا سیت

کلونزیت

کچک ابدانی درو ء گیر کاریت

کچک بنی آدم ء ابدانی ہمراہ

☆

بگندے اشک ء اے بیگو! میں آسمر بیت چد ء گنتز
جہان ء دست ء سنگاں یلن، دل ء دانائی ء چنگر

تو امیں شہر بے لوگ ء تو امیں دشت بے مردم
نہنگ ء کچ کچ کور ء بادشاہیں دل جگلیں جننز

ھیال و وہم چے ما پہ مسال چکاتگ دنیا
ہمک راہ پہ ماگت ہو گر، ہمک منزل چونیلین زر

اے نودی شنز ہو کوشی لمیں شیلگ پرسی وانی انت
کجا سبزنت چنال و شاہ کجا نازیک جنت شنگر

پہ زردیں رولہ ہو پہ سہریں بام و تلویت دائم
گشتے چو ریگزار و انت منی بے آسریں شار

تو چونیں دوستے ہمسایے درووارے
تھی پڑ گاہ و ڈرچک و ساہگ و ہم پہ من کنگ پر

ادا لہل پہ ہون و صاک نہادی بنت سینگارگ
ادا ہر کس وتی بے وانگی و آدینک و سوداگر

باہو پتودی

پہرانی شنگ جہازیں

کتیا و نشان مہرانی

اہدی نوبتانی ہمسر

توسپ و ستاپانی براہ

سر تھی کدے کرمانی

رومستان بہاری بو دشت

گج تھی تو کلی مست و بنگ

مٹل تھی چلمیں گوش انت

پہرانی شنگ جہازیں
 کیا ء ترا دانگ جور
 زھریں لانو ء کر تو سنگ
 گیشتر ء شمل، اسپت پل
 چے پے تئی دپ ء ہیر بو ہیں
 گلیر ء رگت ء سورگ
 چاریناں ترا سہب ء من
 گواشی زاپرانیں پر ماش
 سیمسور ء گلاب رنگیں دیت
 اسپت ء جو بیگا ہاں
 تاموریں شپاں منجیں نال
 حالیتاں تئی پلکانی
 شگیت ہر گورا مسک ء دُن
 مسک پے نیملانی جیرگاں
 دُن پے رہسراں بیگو ہیں

گردن زامری سر شاہے
 کوہنگ تئی آچار انت
 پڑم انت تئی ہریر ء لمل
 لک ماہو ء شار ء لب
 مس تئی چو زباد آتار انت
 لڈ تئی چند نہیں تزی انت
 دزگ تئی زہیر بادعت
 دزے ء دلاں گچے ء اب
 لڈگ تئی جنیں زہی ء اب
 نال تئی شہ مرید ء داگ انت
 باہند انت تئی پت ء پڑ
 منزل ساہتانی رسہ
 سگے پنکھاں تن ء گون
 ساڑایاں تئی بالاد ء
 بالاد ء کپوت بالین ء

مید کوئڈاں کماہاں دستینک
پر بنداں ترا بانوری

پنودی منی بالاد انت
پنودی منا شر یاو انت

سبز انت چو بہشت ء وپ بند
سندا تی مدام آباد انت

پندولی بہار کماہانی
نوکیں بست مئے لیبانی

زیردان انت منی وانگیں دل
وشیں بیگ انت بھجلی مئے

دک ٹو جگگہ ٹو نریاں تاج
بے موہیں دل ء روکیں آج

کوش ء شیلگ ٹو نود ء ساج
میتا پیں کشارانی تاج

پنودی گشنے باہو انت

کیا ہاں وتی ابد ء من
سالے پہ ودار گوازینگ

شش ماہ پہ گل ء ذرا ہی ء
شش ماہ پہ تئی تنگی ء

پہرانی شنک جمازیں

رہتے چہ ٹھرا سان کاراں
تنگ ء تئی کناں ٹگرہ رچ

پار دیم ء کناں تنگہ بند
گور بند ء ہوک سینگاراں

گومس ء تئی کناں الماسے
بنداں سر مہار ء گواڑگ

سپینگ تئی جنکائی بیگ
سر بارماں دیاں مروارو

مہر ء بندیاںی پرداچ
پنودی گشنے باہو انت
کتیاہاں وتی اہد ء من
رہچاریں سدو نامانی
وہدے دیم ذنت پیگامء
پہرانی شنگ تمازیر
کتیا ء نشان مہرانی
رپتار ء کمانی تیرے
زرباری گگورتیں پیرے
زوریت چو مناسارتیں کوش
سرگنت چو سہارگاہی نود
رہچاریں سدو ء ہلک ء

☆

روک کنڈیل چو وشہو ء ماں گواتانی تہا
واب ہر شائر ء دل ریک ء کلاتانی تہا

پازل ء ذروت ء سماں کدی کارنت پے من
کہتنگ آنت کرن ء کپو ور کہ ماں چاتانی تہا

زاناں در ملک نہ زنجیت گل ء گوہر پہ من
بیل کہ من شاتاں وتی تنگہیں بُراتانی تھا

چو کہ گندیت وتی واہانی بہشت ء ملا
بت ہما لوت ء وش تئی یاتانی تھا

ہر کامپوگ ء شم ء کنگلی ناہے در کیت
کس ایرہت ء نہ کنت بند کپاتانی تھا

شے مزارے پہ وتی آزگیں بند ء بوگاں
صانی ء واب عیت کوٹ ء کلاتانی تھا

ہر کسی گپ وتی جاگہ ء راست ات بیل
بوت منی کار ہے بات ء مہاتانی تھا

متطلب

پتئی ہر واہگ ء دانگ من ساہ مہر

تئی متلب نہ زانگ من

گوں تئی اشک ء من وانگ جاہ یلدا تہ تہا بوتان

وتی امر ء بہار گاہ ء وتی ورنائی ء روچاں

من پہ تو سلگ سلکی

تو گشتہ شب، من گشتہ روج

تو گشتہ چادر ء گردے من سوئے پہ تو آؤ رنگ

وئی دست و گھڑی ہر تہ نہاد گیک ء

پہ تئی یک جوڑ ہے کوش ء

پہ شو کیں منگلے ء

وئی دنیا من باہینگ

پہ تئی ہر روچی نیں داباں پہ سینگاراں

پہ ہلین شران ء چکنداں

منی دل رہن بوٹگ گول تلابیں اوست ہمار ماناں

پہ تئی زڑیں گور ء ہار ء

من شش سال مچو ء گو ازیٹنگ

پہ تئی گوش ء شپیں دُڑاں

پہ تئی مُنڈ ریگ ء باپنکاں

پہ تئی ہر زیور ء ہوست ء

برے من راہ بستگ رگوزیاں

برے گول کپنکاں دُڑانی ٹولی ء

برے من شہر ہماراں ء دانگ آس

برے من برتگ آنت

شہر ء شہر پد ارانی لاڑیں چک پہاں

برے من زندگی گو ازیٹنگ رنگ ء

بکش پہ کئے؟

پے انگت

مناتئی اے کلمہ رنگ گول سرگوات ء

”منی نام ء مگر! پہ من میا کہ نام ہودپ ہاں من“

تئی تون ہوشگانانی چپیں آس ء

منی آدینک زاہرکت

(تماہاں تئی منا پر مانگ سلکاری)

من تئی گرانیں گمانی جنتر ء ڈریشنگ وئی ارواہ

برے پے آپ ء.....

شیشگ پڑوشنگ آنت ہوتن رووینگ

برے چرس ہرے بنگ ہرے تریاک

تئی گرانیں گم ء درمان زانگ من

توئے پاتو.....
 ترا تریاک پندولء
 توئے آسی.....
 ترا "ہیزون" گشانء آنت
 من گل محمد وفا
 باقی بلوچ
 اقبال رازاں
 یا
 شریف واگب
 تئی حنبل نذرائنگ من
 ترا سجد نیاؤرتنگ
 منی ڈراہیں بدیں کردانی آدینک
 تئی وتی جندانت

وتا چو پھرء پاتنگ تئی دیما
 تو آبوئے.....
 تو مہروئے.....
 تو ذر جانئے.....
 برے تو چو شراب ء شیشگ ء
 ہر مجلس ء تالان
 برے چو ڈرین ء رنگاں تنگ ماں ہر جاہ
 برے تو چو کمر اء گس
 برے چو زبیر ء سازء
 ہمک دل پہ و تا کشئے
 برے تو چو وتی جندء
 نذرائے ماں کئی امبازاں سا کم باں؟
 برے گوں یکے ء گوازی نگائے زندمانی ء
 توئے صانک.....
 ترا چس ماں کٹورء آنت

بالاد ء تئی آکس پہ آدینکاں مہ گواہیت
اندیم بہ بیت دیدگاں زاہر ماں جبین ء

تئی کوہیں گم ء درد گوزنت سوچین ء تمک ء
او دل تو دمانے ء بہ انس ماں جبین ء

ہر روج منا زہر دنت ہر شپ منا زنداں
داشنگ من وتی واہگ ء سہکر ماں جبین ء

ہو آگ ء احوال بہ شگیت تئی شہر ء
ہو امید ء گلیں نوک بہ بیت پرماں جبین ء

بہل پہ تئی حاترا چے چے من نہ سگاں
گرداب دل ء لہڑ بنت جنتر ماں جبین ء

دل چول بہ جنت مست بہ بیت زرماں جبین ء
تاہیر نہ گپت درد ء مساپر ماں جبین ء

تڑیت چو مرورد ء شگیت چو وشبو
ہر رنگ ء دو رنگ انت منی شازر ماں جبین ء

بہل پہ تئی حاترا چے چے من نہ سگاں

گلگ

آس ء کروچ

آپ ء بٹوس

ساگ ء پشود

پہ شاری ء

کوش اواگ گنگ کپیت

پہ شاری ء

نود پیادگ گنگ کپیت

پہ شاری ء

کست ء کبادر گنگ کپیت

پہ شاری ء

مہر ء کپن تر گنگ کپیت

راہ ء مگند

اے کئی ہستد ء گبار ء دنز انت کہ بیت کلر
دل ء دیار شونز ریت ء سبزیت، رُ دیت کلر

جہان ساگ تجھے چو زبگ ء کپیت رند ء
اگاں نجل نئے پہ چنکے آپ ء گشیت کلر

منے ترس ہمیش انت کہ کبر ء گمباں نہ بیت آسر
منے بون ہمیش انت کہ واد ء زہر ء چیت کلر

چو نیلیں دریا ء نیت ء سگہ چم ء کدہ
ھیال ء جنگل زہریت پہ نودے شلیت کلر

پہ نودی شترے ء کم نہ کنت جگہیں زر ء آپ
بلے چو کوہ ء رُ دیت پہ کینگ رُ جیت کلر

بلے پدا ہم نہ بیت چوتھی نیب ء رنگ ء
زمین چو ماشت جاہ ء نجل بہ بیت کلر

پہ شاری ء کپن تر گنگ کپیت

منزل ء سرگوز

وتاشموش

روح ء بکونج ماش ء

وہد ء شراب ء جوڑ بکن راجد پترے،

بت بندگی بہ بیت کہ شیتان امتی

ہیکمیری بہ بیت کہ حدائی، بلے بجزم

دنیا پہ شک ء وہم وتی آمر ء نذزانت

آس ء کروج

آپ ء بتوس

ساہگ ء بہ شود

ماں باتن ء بلیت گشے رژن ء ہنگے

تاسر داریت شہدیں زبان ء ہمک ہیر !!

پیر ءھیال بنت چو استار ششنگلیں

گپتار ء گپ ء گالاں کرامات مان بیت

آس ء کروج

آپ ء بتوس

ساہگ ء بہ شود

راہ ء ملگند

منزل ء سرگوز

وتاشموش

پہ شازی ء

پروش ہمک ہڈ ء تیکسمر ء

آس ء کروج

آپ ء بتوس

ساہگ ء بہ شود

ہجرت پہ آفرین زبان ملیا آتمک ء دیر ولی

ہجرت پہ آفرین زبان ملیا آتمک ء دیر ولی

مہوئے انجیر و ساگ یا مرید بزتنگلیں داگانی دریا میں نشان
مرچاں مارا دور پر بقیہ نزیکی و دوریں گمان

نیا دہرہ مہر ارواہ و زہیرانی تلب
تھی ہے یکیں نشانی و مناکت بے نشان

زندگی نہ گدگی انت یک وڑے بیت پڑھو بند
ڈرکتے من دل بہا رتیں وارنگ ات تو کہ زبان

زہیریت سنجیں سمین مہناسرگیں پل ٹر پنت
کیل بنت ہدے تھی چکند گانی زا پران

نو تے انجیں کہ ساہ ساگ و کتہ نہ بیت
چے وگہ لوہیت ترا بل بوتی چند و بز ان

گم نسبیں دل منا ہر روج بنت پنت و سکین
آزگیں تھے ٹرہین و پوشگیں زیے کدین

زندگی بلکیں بہ زوریت ڈروشم چہرہ شہین
کسے و ڈھے پکر گوں کسے و کارے ٹہین

مے دل و رازس مکش کہ ڈراہیں دنیا کور بیت
”ہر کسی چھانی نور انت مے ہیا لانی گچین“

تئی دل ۽ درد انت کہ مئے دیوانگی ۽ کتہ انت
چو چراگ ۽ روک بے تو ما چو پروانگ تجیں

بلکیں اے دہرتگیں ارواہ چہ بالاد ۽ درنیت
تو منی تہت ۽ سرون ۽ بوشت ۽ آستونک ۽ سُرین

اشک تئی درگاہ ۽ تو آپ انت کہ تاب انت جلگ ۽
یا منی وشیاں چنگر یا دل ۽ درد ۽ ہزین

چو کہ ما استاراں چاریں ڈرتیت الم سہار
ہو بگندے کہ چنگ بیت رتنگیں اے موچکین

ہر کجا بسمل ما لوٹ کہ دم ۽ بالا کنیں
پل انت بے رنگ ۽ بوہیں ڈرچک انت بے ساگیں

پہانی شہر ۽ واگ ۽ ویرانی ۽ مہ چار

ما بے بہائیں مارا پہ ارزانی ۽ مہ چار

دنیا پہ کرد چیر انت وتی باتن ۽ زرع

لوٹے دل ۽ بگندے تہ پیشانی ۽ مہ چار

انسان چوں وتارا یک داب ء داشت کنت
سنگے نیاں پمیشکہ منی گرانى ء مه چار

اے جان ء بندو بوگ پتئی بوسگ ء زرننت
واگیں مرید ء سوچ گلکین حنائى ء مه چار

مئے اشک پہ ہوں نہ انت کہ بہ کنت ہسد
تنیگ بے تہ زہر بلوٹ کافی ء مه چار

وہد ء سبک ہمیش کہ دل بہر بہر بنت
پد کنزگ ء مگند، پشومانی ء مه چار

بہل! من شر زاناں وتی ناتوانى ء
اے گنگلى ء مه پرس ء اے ہیرانى ء مه چار

چو اہد ء درد ماں دریا ء سنگرگ روج ء
ہمیش امر ء روان انت ہے گوزگ روج ء

دوئیں ندرگاں شیدا کنگ تئی عاشق
گیاب ء ماہ ء پڑشگ ماں زر ء بلگ روج ء

جہان سر پد ء سہی انت کہ سوچناماں من
اے ماہکان پہ تلب گرہیت ہے گلگ روج ء

پہ ستر ۽ حاجت ۽ ملگور پوش بنت دیدگ
کہ برنگی ۽ شمین انت سمہگ روج ۽

اے وایچاہ ۽ دریگ ۽ دراں اول پگی ماں
اگاں ناں ماہ ۽ شہازیکیں شپکدگ روج ۽

ہے ہوس پلپت مردم ۽ چہ مردی ۽
پہ زند ۽ برنگیں بانزیک ۽ گوں ڈیک روج ۽

بگندے مہیت تھی نیادو ڈراہیانی شپ
بگندے بانزلے چہرے بہ بیت زدگ روج ۽

منا پہ دین ۽ وتی ستک ۽ باور انت ہل !
منی زمین ۽ گناہ انت بدگشگ روج ۽

ما پکیر شازی ۽ ما عطا ۽ اہد ۽ مردم
چے سوال زندگی ۽ ما عطا ۽ اہد ۽ مردم

مےھیال تاب ۽ ریماں، مے زبان پل نویماں
پہ تلب دراندی ۽ ما عطا ۽ اہد ۽ مردم

ما ہما کہ دائم ایوک وتی باتن ۽ گیاب ۽
تو بگندے مے وتی مے ما عطا ۽ اہد ۽ مردم

مے زہیر تاس چنک آنت مے گمانی پاس شک آنت
مے نگاہ ہمک سدی ء ما عطا ء ابد ء مردم

ہما آشکیں ملنگ ء ہما مستیں سر گنوک ء
ہما شائریں ولی ء ما عطا ء ابد ء مردم

مے وپا ء حد ء سیمبر نہ سدن نہ بنت ہمگرنج
توئے ہمسرو شلی ء ما عطا ء ابد ء مردم

”منی ستمو ٹولیانی ہما شیریں بولیانی“
ما مرید توکلی ء ما عطا ء ابد ء مردم

تئی رگلگ ہے کہ بہل منی آس کشیں شائر
توئے بائیں پری ئے ما عطا ء ابد ء مردم!

زبان برپ ء سرا انت جبین ء شن چو آس
مہ گش مہ گش کہ اے وہے مہ گش مہ گش وسواس

خدا ء شام ء امروز ء نیست کج ء کماں
کسے گوں تنگہاں بہتنگ کسے ء گس کوراس

بہ شکیت چہ تنی پیشانی ء گلاب ء باس
بہ بیت نیکیں نگاہے، بدن بدن کرپاس

بہشت اوتیں ووار ء چراگ امریں نیاد
گشے نہ سبتگیں لال آنت ء شراشگیں الماس

ہے وڑا تئی یات انت، منی دل انت انچو
ہے وڑا کہ بہ گپت بالوے چہ پلے واس

ناں تو درا بے نہ بندیک سدیت ارواہ ء
چو کرن ء دراج بیان انت اے شپ میاریں پاس

پہ پیر ء آجزیں ارواہ پہ بے دریں بالاد
گم انت تویب ء دل ء درد مہر میں کو اس

من ء تو ہنسی ء ہونیں پہ رنگ یک نہ ہیں
تئی پوڑ پوڑ کلہر منی تلہ چکاس

اے شازی پہ شپانگی نہ بیت مہ چیز لہل
اے زانت ء سیمبر انت ہرچی پہ مارگ ء تپاس

اگاں بالاد چہر انت زندمانی ء
ہمک ارمان ارواہ انت نشانی ء

پرے پے اوستویں و ہد ء مہ بند پیر ء
نہ بیت زاناں زباں تئی بے زبانی ء

ووار انت حنج نسینیں بانی مرگانی
زراں پہ شے ء ڈرہتاں بے انانی ء

تلاریں زور بہ بیت یا کلریں کاجل
دل ء پاچار شکریت نوجوانی ء

من دستوساں اے رنگ ء رژن ء بازار ء
گشے بو انت سبک ء گر میں پُرانی ء

چہ گندیم ء تہا میں تھی سرچھکانی
چنگل اوستہ زہیر ء اشکرانی ء

چہ الماس باج ء چکندال مہ باتاں من
دل ء ایلام کنت نیادی ء گرانی ء

مبارک چے بہ کنت کہ بجنگ وینار
گوں میر ء پاگ ء بندیت شمار ء صانی ء

منی گال ء گزل دستونک بنت لال ء
ہے وہم ء گمان انت بدگمانی ء

پڑس ء تاگز ء اگر چی ء گر چی انت دل
مہ کن زندا پاں گلگل آپدانی ء

چہ داگ ء وشبویں دوتاں زریت بسمل
ہے واہشتیں انگر پاسپانی ء

چو ہزار دوست ء واہش چو ہزار یار ء متلب
دل ء بہر بہر کنتیں تھی ہمک توار ء متلب

چو مملکی باگ ء تنزگ، چو دیات ء کوشکات ء
من نہ زانتہ ہور ء مانا، من نہ زانتہ ہار ء متلب

چہ دو روج ء زندگی ء چہ دو دانگیں شماری ء
منا چے پکار ہتیمیں اگاں تو مدارے متلب

اے اہد ء شہزاد ء کو اس کہ زبان زوال
چو گر میں تا پگ ء سا نوک بنت نان زوال

هدا ء وہد جنت کیے دومی ء رنگ ء
پہ بہت ء نیست مہ و دیت نہ ہاں گمان زوال

ہے ہبر کہ مہ بات کس چورہ ء بے ہس
کشار تہن ء نہ والیت، بوتنت دان زوال

اے نہ انت دشت ء زینت کہ کہوتے موتک بیاربت
پہ گئے لگی بہ نایت اے نہ انت بہار ء متلب

پہ بہشت ء لذتانی تو ہوائے، من تھی آدم
تو مہ گشتیں مور مرگے من نہ زانت مار ء متلب

پہ تھی نیاد ء پیر بیت دل پہ ووار ء چم کر پاس
یا مہ گش کہ سوچ واب ء یا نگش کرار ء متلب؟

برے بستگاں تھی دستونک، برے پُرشنگاں تھی تامل
اے ہبر دل ء مہ جلالت کہ چہ انت اے کار ء متلب

تھی چتوریں اشکے لہل کہ ہدا ء چہرگ ء جنت
تھی زبان ء نیت گپے تو دل ء نہ وارے متلب

اے اشک و تاج تال جا کاں مہر مت نہ بیت بالا
منی کلاتیں دل ۽ بُن پد ۽ نشان زوال

بگدئے توکلی ۽ شہ مرید ۽ بیر گپتہ
بگدئے توکلی مست ۽ گشت گدان زوال

اے دل پہ آکت ۽ کنڈی ۽ کرار نہ گپت
اے چماں سیاہیں گدے بستہ یا جہان زوال

چو راسکوۂ دل ۽ حیونی نشاگ بوت
گہار ۽ دزے ۽ تندۂ انت آمان، زوال

چو ڈرچک ۽ نیگ ۽ ساگ چو آس ۽ وار بیل!
تو پہک دل تہ بہ مانے من بدگمان زوال

اے اوست مہتیں چراگ ۽ روک گوات ۽ زرت ۽ شت
منے پیڑ گاڈوں بہر بوت منے ساگ ۽ اول آس کت

دل ۽ بہار شونزرات ۽ رست پُنت ماں دست ۽ دل
چو ہو رکیں گوا لگ ۽ مرید من باز کشت ۽ بچ نہ رت

مانہ زانت تئی اشک مئے ہر گشتن ء سر گال بیت
مارا ہر کس جنت ہو پہ تو کنت مئے اے حال بیت

نئے میارے پر ترا ہوئے منی سر سنگی
مئے ہمک سو گند پہ ما دودے ء دیوال بیت

مطلب ہو امیت داریت مرگ ء آیب ء درآید
آ دگہ ڈول ء ہدا یے ڈراہیاں بے حال بیت

ما کلندر، ما بٹھائی، ما مرید ء توکلی
مئے وڑا ہر کس پہ نوشتیت یا بہ کشیت لال بیت

تاں پہ گندیماں سر تپکے نئے کڈنی لڈگے
اے حساب ء واس ء دنتان نیش بنت ڈکال بیت

جہاں پہ دید مہرماں چو سگرانی کنگرے
گٹھے کہ زہر مینگیں سگار چمء بیت گت

تو دوج بوتے دوچگی تو روج بوتے سوچگی
ما بچ بہر دل ء نہ داشت ما بچ وڑا گلگ نہ کت

ہزار مہرم ء تعیب، ہزار موشن ء ملم
بلے اے سر نہ بوت سار، بلے دل ء اے ٹپ نہ شت

چ ء پیپ تئی بدن چو ریکشان ء چمگ ء
زباں زبہریں دیدگاں ہدا صیالیں رنگ ء بت

تئی جست ء پتہ ء چے پد نہ زانت کس بمل ء
گٹھے کہ شکے مانشی گٹھے کہ سنگ ء سیاہ چو بت

اے چہر گردیں سپر چو زمانگ تھ اہد ء
کئے ء رسیت وتی منزل تھ کئے کجام دمبارت؟

تئی نام گپنگ منی ترس چہ سرا گوستہ
کہ بلیکس بال کنت اروا، نہ کشتہ گینسارت

ضیال بزمگلیں بالاد فکاه ء ستزین پوش
چو آس میت ء روک انت چو برپ گرومگ سارت

پہ چینک ء مژدہ نہ تربیت اے بزمگلیں بانزیک
آراہ ء کیت منی یا منارا گوں وت بارت

منے کرد بمل سبے پکر تھ لیکہ ء برورد
وتارا بارت ماں آزمان ء ایر جت تھ ڈوبارت

روح ء برانزاں بختینیت کہ بخت ساگ سارت
اگاں ناں نیست کئے کہ کئے ء درد ء وارت

پہ واب ء گندگ ء لازم نہ انت کہ واب بخت
تکلیکیں واپاں منا جھلگہیں زرے گتارت

ساگب ۽ نوکاپ زگرانت شاہم ۽ نیست کچ ۽ کیل
تاہزانت اہواکار انت کہ وتی حال ۽ رنت

چیر ترمیت جنتر ۽ تاتے مدام پہ گوگ ۽
زانا اے دنیا کئی ہون ۽ حساب ۽ راست کت؟

رژن مانوشنگ تہاری ۽ چو زلپ ۽ باتن ۽
مے نسیب ۽ لٹ ہما کہ شر پتگ ۽ گپتر تلگت

مرچی باندا سوچنے ۽ ہار کوپے آسنیں!!
اشرتیں سہر انت کہ کلیری تلنگ میتاپ بنت

پہ ہدا بابندی اے نور ۽ جی انت چہر ٹشمین
بانڈیں منظور شر رنگی ۽ تو سیپ ۽ مہ کت

دید ۽ دل ہیرانی ۽ رنگانی سیم ۽ چیدگ انت
زانت ہما جستانی وس کہ پتہ اش بیگواہ بنت

زہریں گروڑانی کرکینکے تلپ آژناگ کت
ما ہما ہوشام ولجہ تیج بہ گپت یا کہ بہ دنت

آرش ۽ ولجہ زاہر ۽ ناں باتن ۽ چاریت ۽ دنت
کار ۽ باندا ت ۽ منی جند دست ۽ آپ ۽ ہم نہ جنت

واگب ۽ پروانگ انت دل، درد چاڑ ۽ بالو انت
اے پہ آس ۽ شیرگ ۽ آ پہ پل ۽ تلوسنت

ہستی کرن ۽ جنازہ چست بیت گوں بالواں
ما کہ دیما اتلگیں تہ مہتلیں کار ہیر بنت

پہ ہدا بابندی اے نور ۽ جی انت چہر ٹشمین

مدامی پشت کپک تالہء گوں میل نہ کنت
گراگ ء آپ گرننت تہ چے کار ء کیت ہائین

کہ اُج ما پیش کلی یے بہ کنت شگام ء رگام
ما پرچا واگی ہائین ء چنڈیاں بہ چنیں

پہ ڈیل عوسکہ ء مہ شاک دیدگان تہا ایر کپ!
پہ پچلک ء زیب ء مہ پر ام، گوہراں بہ گچیں

اے اشک شادہ ء چاڑ ء نہ زانت نہ پھو سینتے
اگان تو متلب ء میلے نہ داشت وتا بہ رہیں

مادل زیب، ما آجز، ما سوکی فو پھر یگ
مہ بیت اے وڑیں گے کہ مادل ء بہ کنیں

صیال و ہد ء ہمیش انت کہ ما اول گنگ بہ ہیں
پہ دلوتی ء درائیں پہ رستری بہ مرین

”چراگ توس“ چراگانی راز ء پاشک نہ کنت
زبان ء ٹہل سرا بنت اگان دل ء بہ گشیں

گوات بے سنج ء سلاہیں کھلکے
آپ ء ہمدستی گوں لنگیں زہگاں

ما ہما پتر ء اہدانی مرید
”اودا وانچوپ کہ پارسائیں رزان“

رتلگیں تاک منی چہر ء شہین
شرہتگیں پیل تنی بو ء نشان

چومہ بیت ماہوں بہ میں بست ء سید
چومہ بیت کتے بہ جنت مارا شکان

دیت واہے کہ من پیراں بہل
واب ء پاد آتکاں چو کوہ ء پُرشتاں

ارس ایر برنگ گوں تہلیں درواں
ہو من انسانے نیاں سنگے آن

آپ ء اکس ء بہ چاراں تن پُرشیت
دل چو آدینک ء وڑا انت مرچاں

ساہ کشت بے گنگ ء کور انت
کئی ڈوا لگتہ باریں ڈرچکاں

رگوزی امر نہ زاناں چے کت؟
من وتی منزل ء گاریں کشکاں

نیا تکہ چاکرے پہ ما کہ ما مرید بہ ہیں
ہما کہ مئے دل ء بو تک نہ لو تک کس ء

نہ داریت آتلیگیں لہر گ ء بے وہیں پُتر
اے کوئذ زاناں وتی جاگہ ء بے ارواہ ۔؟

منا چہ سد سہری گہتر نیب ہما تاک ء
کہ لال پہ من نویسیت وتی دل ء راز ء

نزیر ملسکے بہ نندیت تنی دامن ء پاکیں
ہزار وہم چو کوہ ء اردیت دلانی تہا

کئی خیال ء چراگیں بشارت انت بھل!
کجام ندرگ ء رنگ انت کہ شنگ ہر جاہ؟

مئے مہر ”آسن ء الماس“ ہے وڑائیں ما
بہ بیت دو جنگ سواس ء جتا جتائیں تا

اے دار ء درد کہ ڈوت ء بہ کنت چہ وت گستا
اے آس ء کودکی وا بگ کہ گوات ء کنت رزا

چہ نیام ء صاک بہ ٹرگیت ٹری بہ بیت گڈگ
نہ جتہر بیت چہ وتی جاہ ء دو گام ڈرچک ء و پا

چارویں ماہ بہ بیت یا کہ تئی پلئیں بدن
ہام ورنائی ۽ مستاک مہ بوتیں گیمرت

جہلیں امروز چو نیادگیے ۽ لیام تب انت
من وقتی درو ۽ نہ ماراں، اگاں وشی تو نہ زُرت

ڈریگتے راستیں کش ۽ بوتیں منی سنگیں دل
نود ۽ آثر اپ ۽ نہ ات پل بہار ۽ گیمرت

ما پہ لولی ۽ زہیروک زریٹنگ گیدی
زار پان چیر بہ سوچ مارا نہ ساچیت گوگرت

زار پہ پیری ۽ اسپیت کنگ سر پہ آرت
گُرچک پیشانی ۽ ڈسنت کہ نہ گواہیت کارگرت

من اوں ارسیک اتاں تئی گت ۽ گلابے گیمرت
تو اوں دل داشت نہ گت بیرگ ۽ من ہم دہرت

زندگی ڈرچک ۽ مسال ۽ انت تہ زچیت تاکاں
اشک ۽ نیون ۽ کئے ۽ آس پہ آپ ۽ آؤرت

زندگی بات چو دُر دانگ ءِ شمال ءِ رنگ ءِ
 سبز ءِ میناب چو آپواریں نہال ءِ رنگ ءِ
 میکمرے درتہ گوں استوناں سواد ءِ میل ءِ
 دل گنوک انت پہ ہما "پتلی لال" ءِ رنگ ءِ

آب ءِ بیچار ہوس پود پہ چکاس ءِ تلب

مئے ہمک لہز سوالیک سوال ءِ رنگ ءِ

پڑیں آمبازاں بہ گر گُج کن پہ شنگین منا

نود بالاد ءِ وڑا، ذرین رسال ءِ رنگ ءِ

لہزانی کار ءِ بار ءِ اول تاوان ءِ بیت بہ گش؟
 سوداگری ءِ شازی گوں مانہ بیت بہ گش!

ہرچی نسیب کنت ہما ڈول بیت بہ گش!
 دنیا ہما وپ انت کہ ترا ہم گشیت بہ گش!

تئی شمار ایرچیت کہ پُرشنت جوز وائیں چم
 تئی حاجت ءِ گدارے ءِ چے چے بہیت بہ گش؟

یک بھکے ءِ دو زہم نہ بیت گشتہ مردماں
 تئی وش نیانکے ءِ اے دل ءِ جاہ بیت بہ گش!

موتھانی رنگ نود بیت دستار کوکر ءِ
 اے دل کہ جیگ سہمک ءِ چوں سمہیت بہ گش؟

جزماں پہ آجونی ءِ بلیت ہون ہائیں روج
 لہل ءِ گُج ءِ گباریں اے سیہ شپ گوزیت بہ گش

واہگ ۽ درد پہ شاہیم نہ بیت کج کھ کیل
تو منا دوستی توئی نوکتریں گال ۽ رنگ ۽

تھی زہیرانی ٹپس پڑوشیں سمینانی دمال
ایر پرورشنت دل ۽ سستگلیں نال ۽ رنگ ۽

تو ہمک پتر ۽ سرپوش چو اسرار دل ۽
من ہمک جاہ نشان چوتھی حال ۽ رنگ ۽

وائے گاربات ۽ مہ گنداتان، ملو ریں چھے
گیر کاریت منا گوستگلیں سال ۽ رنگ ۽

ہو زدگ بیت کھ زریت پہ تھی دید ۽ بسمل
ہو اے گپتار کھ گزل بنت گزال ۽ رنگ ۽

آسن کار

منی راجد پتر ۽ پو لئے پشتو ماں بے

منی لیگاریں دستانی ہو زء سر پدانت

”سیہ وار“ کوہانی

”دومو کانی“ دنگ وائے

گوں ”سنج“ ۽ انگراں گوازی

سچو کیس داگ پچانی

زریں پچمانی بے مہی

زبان بچہ گردی و دوستی و سرگوشگانی میزینگ
 ”کدینہ“ ”وارسندان“ و وکت و کت
 کہ سندان و نیب و کیت زبے مان
 و سہر بیت گونگنیں و وزہ دمانے
 ہے بیم و گوزنت زند و تمہاریں روج
 و نیکیں و اہگانی ہیلہی و اوست پرامیت
 پدا و لگوش باں گوں و ت
 دل و جیراں کہ آس و گون تو سیت یا کہ گون و آس
 من آسن کارے و چکاں
 منی بیریں پت و مال و متاہ انت آسن و جاگ
 ☆

زہیروک

کوش چہ جیونی و سر سستگ
 نود ملیر کپڑی کچ و
 چم منی سہارت و دل منی ایمن
 جت منا مستاک و سبک بالیں
 ذروت نے تی بہت و پیٹگیں و اتاں
 ذروت تی ہیر و مہلب و پوپل
 پوپاں گرانازیں جنک پڑوشاں
 ہیر مینت و مہلباں کوناں
 بیا کہ دستاں پہ نود شوداں تی
 رتچاں تی زسرا و کلپر من
 پڑوگہ و نازبوہیں پل گیجاں

دنیا چو ڈرین ء رنگ ہمک رنگ ء پاسپاں
یک سنگی پترے ء سرا من اوں نشنگاں

بے مہریں و ہدء رازء چو دردء پیاز انگ
گوازی کتہ اے چوری ء گوں آس ء انگراں

بالادے نود شنز بیت، نیکہ نچیت ولے
تئی رنگراہ ء راہی نہ چارنت منزلان

روک الماس کتھاں سیمیں
بیاز ہیراں بہ بر بہشت نیمیں
”تئی آرز بند ٹھیلی مجگ آنت
پڑم کرگشکی تئی سر ء سر جا“
بیا کہ تئی دید مہرمی واپے
پہ دمانے ء دائمی نیاد ء
من وقتی امر ء و شتریں بہر ء
لذت ء وشیاں شراہیماں
اہوتیں پاسانی دلی رازاں
بنداں تئی شمار ء پلو ء ڈریشیں
چہ بدیں دنیا ء دل ء شوواں
چہماں بندان تاں مہشر ء روج ء
☆

میناب رنگیں ہنسی میں دستانی سماج سنج
نیکہ جگر سر اتلگ، نئے ہون شہرگاں

کئی نیادے گواڑگانی بدن برپ ستر بنت
کئی چہرگے زہیر زرنیت زہیراں

آپے چہرگے توں کہ سنگے بہ جن ونا
آدینکے پُروش بلیکس بہ بیت کتے بدگماں

سرسنگیں کپوتے بہ ذنت مارا تھی ڈسے
گہرنگیں کہیرے بہ بیت بلیکس مئے نشاں

بتکانی ملگزار کہ جاہن بانجی انت
تھی دیدگانی رُژن و بشارت چو آزماں

منظور چو نہیں شائزے؟ نمو چے رنگ و شائزے؟، گورے بحث
و منا کارے نیست، نہ کہ منظور و شائزی و بابت و گیشیں پوتاری کنگ
بوتاں، البتہ منظور و انظم "آسن کار" و کہ واناں منا یک ترانگے و پڑین
ایت و ناچیں احساسے ذنت کہ منظور و چند و اندر و احساس انت۔
منظور گون و آسن ند رمیانی راہ و مساپر انت۔ مئی خیال و ہمے
سفر منظور و شائزی و بگندے منز لے ہمر بہ کت۔

ممتاز یوسف

منظور مرچیلیکس و ہدے بلوچی و نوک رو میں شائزانی سزپ و چہ
درستاں گچنیں شائزیاں یکے اشار بیت۔ آئی و سک کہیں و ہدے و
بلوچی و نوک باہندیں شائزانی رد و پوتا و درچنلیکس ہندے و دی کتہ.....

یوسف گلجی